

Република Србија
УПРАВНИ СУД
27 Уп. 26/20
19.05.2022. године
Београд

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, мр Николе Китаровића и Снежане Бјелановић, чланова већа, са судским саветником Ралић Михајлом, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... бр. ..., за понављање поступка окончаног пресудом Управног суда 23 У 14647/19 од 07.05.2020.године, у предмету разрешења дужности помоћника министра, у нејавној седници већа одржаној дана 19.05.2022. године донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Тужба СЕ ОДБАЦУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Тужилац је дана 22.06.2020.године Управном суду поднео тужбу за понављање поступка окончаног пресудом Управног суда 23 У 14647/19 од 07.05.2020. године, којом је одбијена тужба А.А. из ..., ... бр. ... поднета против тужене Владе Републике Србије ради поништаја решења 24 број: 119-8080/19 од 29.08.2019.године, којим је у ставу првом диспозитива одређено да се тужилац разрешава дужности помоћника министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре – Сектор за инспекцијски надзор са 5.март 2015.године, а у ставу другом диспозитива да се решење објављује у „Службеном гласнику Републике Србије”. Као основ за понављање поступка тужилац наводи члан 56. став 1. тачка 1), 2) и 4) Закона о управним споровима и указује да је био постављено лице на положају, како на дан постављења 31.07.2014.године, тако и на дан противзаконитог разрешења на дан 05.03.2015. године, где се у уводу решења наводи да је исто донето на основу члана 25. став 3. Закона о државној управи („Службени гласник РС”, број 79/05 ... 99/14). У решењу се ни у једном контексту не наводи члан 179. став 2. Закона о државним службеницима

(„Службени гласник РС”, број 79/05 ... 104/09) на основу чега је јасно да решење о разрешењу тужиоца није донето у складу са важећим законским одредбама, као ни свако касније донето решење. Истиче да је од дана постављања до дана разрешења био постављено лице на положају. Даље наводи да суд неосновано уважава да је у време постављења тужиоца на положај помоћника министра одлучујућу важност имао члан 179. став 2. Закона о државним службеницима што је супротно тада важећем закону и да се наведени члан ни у ком случају није могао примењивати на тужиоца. Наводи да је разлог за разрешење тужиоца постављење вршиоца дужности помоћника министра дана 05.03.2015. године до када је тужилац наставио са радом на месту које је положај, да је положај помоћника министра био попуњен актом Владе, да није постојала потреба, нити законски основ за разрешење постављеног лица на положај, како би се на исто поставио вршилац дужности. Тужилац је предложио суду да раније донету пресуду преиначи, уважи тужбу, поништи и огласи ништавим решење Владе Републике Србије 24 Број 119-2109/2015 од 05.03.2015.године, као и сва касније донета решења по истој ствари, обавезе туженог да тужиоца врати на положај са кога је разрешен, да тужиоцу накнади штету која је настала на основу изгубљених плата, других примања по основу обављања дужности на положају и све друге трошкове у вези са поступком. Тужилац је уз тужбу доставио: решење Владе о постављењу помоћника министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре 24 Број: 119-8062/2014 од 31.07.2014.године, решење Административне комисије Владе 14. број: 121-8901/2014 од 15.08.2014. године, решење Административне комисије Владе 14. број: 121-11074/2014 од 29.09.2014. године, решење Владе о разрешењу помоћника министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре 24 Број: 119-2109/2014 од 05.03.2015.године, решење Владе о разрешењу помоћника министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре 24 Број: 119-1904/2018 од 08.03.2018. године, решење Владе о разрешењу помоћника министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре 24 Број: 119-8080/2019 од 29.08.2019. године.

Из списка предмета Управног суда број 23 У 14647/19 произлази да је пресудом Управног суда 23 У 14647/19 од 07.05.2020. године, одбијена тужба А.А. из ..., ... бр. ... поднета против тужене Владе Републике Србије ради поништаја решења 24 број: 119-8080/19 од 29.08.2019.године, којим је у ставу првом диспозитива одређено да се тужилац разрешава дужности помоћника министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре – Сектор за инспекцијски надзор са 5.мартом 2015.године, а у ставу другом диспозитива да се решење објављује у „Службеном гласнику Републике Србије”. Према образложењу наведене пресуде тужба је одбијена јер је тужени орган поступајући у свему по примедбама из пресуде Управног суда 3 У 5347/18 од 20.06.2019. године, правилно поступио када је донео оспорено решење. Ово стога што је разлог за разрешење тужиоца постављање вршиоца дужности помоћника министра – Сектор за инспекцијски надзор дана 05.03.2015. године до када је тужилац наставио са радом на радном месту које је положај, сагласно члану 30. став 2. Закона о изменама и допунама Закона о државним службеницима. Налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву наведене пресуде.

Одредбом члана 56. став 1. Закона о управним споровима прописано је да ће се поступак завршен правноснажном пресудом или решењем суда поновити по тужби странке: ако странка сазна за нове чињенице, или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих би спор био повољније решен за њу да су те чињенице, односно докази били изнети или употребљени у ранијем судском поступку (тачка 1); ако је до судске одлуке дошло услед кривичног дела судије или запосленог у суду, или је одлука издејствована преварном радњом заступника или пуномоћника странке, његовог противника или противниковог заступника или пуномоћника, а таква радња представља кривично дело (тачка 2); ако је исправа на којој се заснива судска одлука лажна или лажно преиначена, или ако је сведок, вештак или странка, приликом саслушања пред судом, дала лажан исказ, а одлука суда се заснива, на том исказу (тачка 4).

Одредбом члана 59. тачка 2. истог закона, прописано је да се у тужби за понављање поступка мора нарочито навести законски разлог понављања (члан 56) и докази, односно околности које чине вероватним постојање тог основа.

Одредбом члана 60. Закона о управним споровима прописано је да ће суд решењем одбацити тужбу за понављање поступка ако утврди да је тужбу поднело неовлашћено лице, или да тужба није благовремена или да странка није учинила бар вероватним постојање законског основа за понављање поступка.

Имајући у виду наведено и цитиране законске одредбе, по оцени суда, тужилац, у конкретном случају, није учинио вероватним постојање законског основа за понављање поступка пред овим судом. Ово стога што се понављање поступка окончаног пресудом у управном спору из разлога прописаног чланом 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима може захтевати само ако је у поступку чије се понављање тражи суд утврђивао чињенично стање и на подлози тако утврђеног чињеничног стања решио управни спор, а у конкретном случају побијана пресуда је донета на основу чињеничног стања утврђеног у управном поступку, а не на расправи пред судом, због чега није учинио вероватним постојање законског основа за понављање поступка пред овим судом прописаним тачком 1. цитираног члана закона. Како тужилац није пружио доказе да је до судске одлуке дошло услед кривичног дела судије или запосленог у суду, или је одлука издејствована преварном радњом заступника или пуномоћника странке, његовог противника или противниковог заступника или пуномоћника, а таква радња представља кривично дело, то нису испуњени услови за понављање поступка прописани тачком 2. цитираног члана закона. Поред наведеног, тужилац није учинио вероватним постојање законског основа за понављање поступка који је прописан одредбом тачком 4. цитираног члана закона, будући да уз тужбу за понављање поступка није доставио доказе из којих би се могло закључити да је побијана одлука суда заснована на лажној исправи или лажној преиначеној исправи или на лажном исказу сведока, вештака или странке.

С обзиром да тужилац није учинио вероватним постојање законских услова за понављање поступка прописаних одредбама члана 56. став 1. тачка 1), 2) и 4) Закона о управним споровима, то је суд на основу члана 60. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву решења.

Суд није одлучивао о трошковима спора, јер је тужба одбачена.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 19.05.2022. године, 27 Уп. 26/20

Записничар
Михајло Ралић,с.р.

Председник већа - судија
Биљана Тамбурковски Баковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ